

něvadž dále nalézací soud nerozeznával mezi tím, co František V. stěžovateli daroval nebo mu hotově půjčil, a mezi tím, co za stěžovatele zaplatil, a jen celkově zjistil, že to činí přes 2.000 Kč, bude nutno, by zjistil, zda to, co stěžovatel vzal od něho po 10. lednu 1928 z ukradených peněz, ač věděl, že jsou kradené, činí přes 2.000 Kč či méně (§ 186 b) tr. zák.), a zda v době, kdy přijal třeba sebe menší částku, věděl, že šlo o krádež zločinnou, nikoliv však zločinnou z důvodu § 176 tr. zák. (§ 186 a) tr. zák.). Stěžovatel poukazuje k tomu, že to nemohl vědět, an František V. platil za něho nepatrné částky za lístky do biografu a nakládal před ním jen s malými částkami.

Čís. 4285.

K pojmu »nastrojení« zločinu ve smyslu § 5 tr. zák. se sice nevyžaduje, by návodce zlý skutek, k jehož spáchání směřují jeho vůle a působení na pachatele, určil do všech podrobností, najmě, pokud jde o jeho předmět, rozsah, místo a čas; jest však nezbytným předpokladem nastrojení, by vybídnutí směřovalo k trestné činnosti určitého druhu; rovněž jest nezbytným předpokladem trestné pomoci podle § 5 tr. zák., by pomocník úmyslně přispěl prostředky § 5 tr. zák. k bezpečnému vykonání zločinu určitého druhu.

Návod a pomoc při zločinu podle § 83 tr. zák., jehož cílem bylo zmocnit se dokumentů (listin), předpokládá, že pachatelé vybídli hlavní pachatele právě k tomu, by se jich zmocnili násilím podle § 83 tr. zák. (násilným vpádem do příbytku držitele listin), a že k bezpečnému vykonání právě tohoto násilného vpádu vědomě svou činností přispěli.

(Rozh. ze dne 25. září 1931, Zm I 232/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmáteční stížnosti obžalovaných Jindřicha Ž-ého a Jaroslava T-y do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 2. dubna 1929, jímž byli uznáni vinnými obžalovaní Antonín H., Josef K. a Rudolf P. zločinem veřejného násilí násilným vpádem do cizího nemovitého statku podle § 83 tr. zák., Josef K. i přestupkem podle § 36 zbrojn. patentu, stěžovatelé Jindřich Ž. a Jaroslav T. pro spoluvinu na tomto zločinu podle §§ 5 a 83 tr. zák., zrušil napadený rozsudek ohledně stěžovatelů ve výroku o vině jako zmátečný a vrátil věc soudu své stolice, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnosti obžalovaných Jindřicha Ž-ého a Jaroslava T-y, dovolávající se číselně důvodu zmátečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř., nelze upřítí oprávnění. Stěžovatelé byli uznáni vinnými hledíc k § 5 tr. zák. jako návodci a pomocníci zločinu veřejného násilí podle § 83 tr. zák., spáchaného spoluobžalovanými Antonínem H-em, Josefem K-ou a Ru-

dolfem P-em tím, že dne 23. srpna 1927 v S. ve vzájemném srozumění s jinými pomocníky se zbraní vtrhli do cizího domu, do domu Josefa B-a a do příbytku Dr. Jaroslava V-a, a tam vykonali násilí na V-ovi a na jiných lidech domácích. Podle správného výkladu zákona se sice k pojmu »nastrojení« zločinu nevyžaduje, by návodce zlý skutek, k jehož spáchání směřují jeho vůle a působení na pachatele, určil do všech podrobností, najmě, pokud jde o jeho předmět, rozsah, místo a čas; nezbytným předpokladem nastrojení však jest, by vybídnutí směřovalo k trestné činnosti určitého druhu; rovněž jest nezbytným předpokladem trestné pomoci podle § 5 tr. zák., by pomocník úmyslně přispěl různými v § 5 tr. zák. uvedenými prostředky k bezpečnému vykonání zločinu určitého druhu. Použije-li se těchto právních zásad na souzený případ, je na snadě, že předpokladem odsuzujícího výroku pro návod a pomoc při zločinu podle § 83 tr. zák. jest zjištění, že stěžovatelé vybídli hlavní pachatele právě k tomu, by se násilím v § 83 tr. zák. naznačeným zmocnili dokumentů Dr. V-a, a že k bezpečnému vykonání právě tohoto násilného vpádu do domu B-a a do příbytku Dr. V-a vědomě svou činností přispěli. V konečných závěrech rozsudku nalézací soud uvádí, že činnost stěžovatelů jest úplně ve shodě s čelným postavením obou stěžovatelů ve straně fašistické, an T. jest zemským velitelem, Ž. organisátorem omladiny, a že jest přirozeno, že do celé akce byli zasvěceni a proto právě ostatní spoluobžalované do sekretariátu pozvali, je jako spolehlivé fašisty vybrali, o přidělené úloze je poučili a na místě samém se osobně byli přesvědčiti, jak by se dal nejlépe zamýšlený plán provést. Leč tento výrok jest stížen především podstatnou vadou právní, ano z rozsudkových důvodů nelze seznati, co soud má pod oním »zamýšleným plánem« na mysli, a zda má na mysli (což by bylo přece nezbytným předpokladem pro odsuzující výrok podle §§ 5 a 83 tr. zák.) onen násilný vpád do příbytku Dr. V-a za účelem zmocnění se dokumentů. Avšak, i když se vychází z předpokladu, že soud měl na mysli právě onen násilný vpád do cizího domu a příbytku, není udržitelný odsuzující výrok, an není skutkovým zjištěním kryt, jak stížnost právem vytýká, právě onen rozhodný předpoklad, že stěžovatelé úmyslně nastrojili a vědomě přispěli k bezpečnému vykonání určité trestné činnosti, vykazující pojmové znaky zločinu podle § 83 tr. zák. Podle rozsudkových důvodů udála se totiž závadná činnost stěžovatelů v několika úsecích: Především v sobotu dne 20. srpna 1927 dostavili se na písemné vyzvání Antonín H., Josef K. a Josef B. do sekretariátu, kde byli stěžovatelé Ž. a T.; Ž. dal rozkaz B-ovi, by s nimi jel ven, ale pak mu bylo řečeno T-ou i Ž-ým, že se rozhodli provést cestu sami; v neděli dne 21. srpna 1927 byli spoluobžalovaní H. a K., obdrževše od stěžovatele T-y rozkaz, by se dostavili v neděli dne 21. srpna 1927 do sekretariátu a přinesli revolvery, a, přišedše do sekretariátu, vyzvání oběma stěžovateli, by jeli autem s jinými osobami na Wilsonovo nádraží a odtud do Č.; před tím dal Ž. B-ovi 200 Kč na jízdné a stravu, a T. K-ovi 20 Kč na cestu a pak v S. přišel do lesíka za nimi T. a Ž., a tu již se jednalo o tom, jak se mají zmocniti dokumentů, které má Dr. V. u sebe;

že bylo z lesíka viděti na vilu Dr. V-a, navrhovalo se, by se zmocnili dokumentů ihned za nedělního dopoledne, při čemž hlavní slovo vedli T. a Ž.; vše co dosud bylo zjištěno, poukazuje ovšem k tomu, že stěžovatelé vyvinuli jistou činnost, směřující k tomu, zmocniti se dokumentů Dr. V-a, leč nevysvítá z toho ještě, že jejich činnost směřovala k tomu, by se pachatelé zmocnili dokumentů způsobem násilným, vyznačeným v § 83 tr. zák.; tato rozhodná náležitost není zjištěna ani úvahou, že »se jednalo o to, jak se mají zmocniti dokumentů, které má Dr. V. u sebe,« ani další úvahou, že »se navrhlo (kým?), by se zmocnili dokumentů ihned za nedělního dopoledne, při čemž hlavní slovo vedli Ž. a T.«, ano z tohoto zjištění nevychází najevo, že se měli dokumentů zmocniti způsobem v § 83 tr. zák. uvedeným. Podle rozsudku by se zdálo, že takové zločinné zmocnění se dokumentů nebylo při této rozmluvě navrženo vůbec, nanejvýš ne obžalovanými Ž-ým a T-ou, an rozsudek v téže souvislosti zjišťuje, že »se však na žádném plánu nedohodli, proto se vrátili do hostince B-ova, a tam bylo rozhodnuto (kým?), že v S. zůstane H. s K-ou, by pozorovali Dr. V-a; an se měl v nejbližších dnech vrátiti do P., ostatní pak, že odjedou zpět do P.« Podle těchto skutkových zjištění rozsudku nebyl tedy asi až do tohoto okamžiku vůbec ujednáán žádný určitý plán, jak se zmocniti dokumentů, a nelze proto z dosavad uvedených úvah rozsudkových seznati, že se snad Ž. a T. již předem dohodli na plánu (»zamýšleném«) zmocniti se dokumentů způsobem v § 83 tr. zák. uvedeným, a že právě v tomto směru působili na ostatní pachatele způsobem s hlediska § 5 tr. zák. zapovězeným; vždyť, pokud bylo jen navrženo a jednáno »zmocniti se dokumentů«, nepoukazuje taková činnost nutně na podstatu zločinu § 83 tr. zák., ano se lze zmocniti dokumentů nejen způsobem v § 83 tr. zák. uvedeným, nýbrž i způsobem jiným, po případě i vůbec netrestným. Věc se nestává jasnější ani dalším obsahem rozsudkových důvodů. Rozsudek totiž dále zjišťuje, že druhý den v pondělí šli H. a B. znovu do sekretariátu, kde byli stěžovatelé, a bylo jim řečeno, že B. pojedje s Ch-ou do S., pak tam odjeli autem P-ovým, zastavili znovu v hostinci B-ově, kde jim sdělil H., že Dr. V. odjíždí ráno do P., a bylo pak rozhodnuto, že se čin provede ráno před odjezdem vlaku. Nehledíc k tomu, že ani tu není jasně zjištěno, zda B-ovi bylo Ž-ým a T-ou »řečeno«, že pojedje s Ch-ou, nebylo by v tomto rozkazu stěžovatelů podle dosavadní souvislosti rozsudkových důvodů lze spatřovati čin směřující k bezpečnému vykonání zločinu podle § 83 tr. zák., an věcný vztah tohoto rozkazu právě k tomuto určitému zločinu doposud v rozsudku zjištěn není; ba rozsudek zjišťuje dokonce dále, že bylo teprve »pak« — totiž když přijeli B. a jeho soudruzi autem P-ovým do S. — »rozhodnuto, že se čin provede ráno před odjezdem vlaku.« Toto zjištění mohlo by dokonce — jak doličuje zmateční stížnost — poukazovati k tomu, že plán, zmocniti se dokumentů Dr. V-a násilným vpádem do jeho příbytku, ujednáán byl až v pondělí v S. tam shromážděnými pachateli, mezi nimiž však stěžovatelé Ž. a T. vůbec nebyli, ani v pondělí dleli v P. Co se posléze týče úterka dne 23. srpna 1927, stalo se násilné vniknutí do příbytku Dr. V-a podle zjištění rozsudku k 5. ho-

dině ranní, a zjišťuje o činnosti stěžovatelů v tento den rozsudek jen, že Ž. během dopoledne obcházel vilu Dr. V-a, na kteréžto podezřelé počínání bylo upozorněno četnictvo a Ž-ého zatkl. Zda a z jakých důvodů soud v této činnosti, která se udála patrně teprve po provedení hlavního činu, spatřuje jakousi »pomoc« podle § 5 tr. zák., nelze z rozsudku seznati. Následkem těchto závažných nedostatků formálních i hmotně-právních bylo napadený výrok rozsudku zrušiti jako zmatečný a uznati za předpokladů § 5 nov. k tr. ř. již v zasedání neveřejném, jak se stalo. V novém řízení bude na soudu nalézacím, by se náležitě vypořádal i s dosud pomínutými údaji Josefa B-a, týkajícími se činnosti obou stěžovatelů v pondělí dne 22. srpna 1927 v sekretariátě v P.

Čís. 4286.

Pro žádost o doručení opisu rozsudku podle § 285 tr. ř. zákon nepředpisuje zvláštní formality; stačí, přednesl-li obžalovaný po odchodu samosoudce v přítomnosti státního zástupce k zapisovateli prosbu, by byl opis rozsudku doručen zástupci chudých, který mu má býti zřízen, třebaže o této žádosti nedopatřením zapisovatele nebyl zřízen zápis.

(Rozh. ze dne 25. září 1931, Zm II 53/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání stížnosti obžalovaného do usnesení krajského soudu trestního v Brně ze dne 13. listopadu 1930, jímž byla odmítnuta zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku téhož soudu ze dne 11. října 1930, jímž byl obžalovaný uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák.; zrušil napadené usnesení a vrátil věc soudu první stolice, by o zmateční stížnosti obžalovaného podle § 285 tr. ř. dále jednal.

Důvody:

Podle obashu spisu opírá se usnesení, jímž byla obžalovaným v přítomnosti samosoudce po prohlášení rozsudku řádně ohlášená zmateční stížnost, soudem první stolice podle § 1 čís. 2 nov. k tr. ř. odmítnuta, o předpoklad, že obžalovaný nežádal o doručení opisu rozsudku. Leč dodatečným šetřením bylo zjištěno, že obžalovaný teprve, když samosoudce odešel, přednesl v přítomnosti státního zástupce k zapisovateli prosbu, by byl opis rozsudku doručen zástupci chudých, který mu má býti zřízen, a že o této prosbě jen nedopatřením zapisovatele nebyl zřízen zápis. Tímto postupem projevil obžalovaný způsobem jasným u soudu prosbu o doručení opisu rozsudku podle § 285 tr. ř., neboť zákon nepředpisuje zvláštní formality pro takovou žádost. Bylo proto stížnosti obžalovaného vyhověti, odmítací usnesení první stolice jako pochybené zrušiti a spisy vrátiti soudu první stolice, by ve smyslu § 285 tr. ř. dále zařídil, čeho třeba.